

Arrest

nr. 315 924 van 5 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. HEYVAERT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en internationale bescherming verkreeg in Italië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 21 maart 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Italy 2022” (update 2023)) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

5. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker de status van subsidiaire bescherming toegekend werd, die geldig is tot 6 december 2027 (AD CGVS, map 6 met landeninformatie). Verzoeker verklaart dat hij eind 2022 een interview had, en twee à drie maanden later zijn papieren zou hebben ontvangen (CGVS, p.9). Omdat niemand hem kon helpen, stak hij de papieren in zijn tas (CGVS, p.9-10). In mei 2023 moest verzoeker dan uiteindelijk uit het opvangcentrum vertrekken en rond juni-juli 2023 vertrok hij uiteindelijk uit Italië (CGVS, p.9-10). Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker van mei 2023 tot en met juni-juli 2023 buiten het opvangcentrum als begunstigde van internationale bescherming verbleef, wat een zeer kortstondig verblijf betreft. Echter is de periode na het verlaten van het opvangcentrum niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming, aan wiens status, overeenkomstig het Unierecht, diverse rechten en voordelen zijn, aangezien verzoeker naar eigen zeggen niet op de hoogte zou zijn geweest van zijn status en de daaraan verbonden rechten.

Waar verzoeker stelt dat hij in Italië op interview ging maar niet op de hoogte zou zijn geweest van de beslissing (verklaring DVZ, vraag 23, dd. 3 januari 2024; CGVS, p.9-10), merkt de Raad op dat hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker weinig interesse vertoonde in zijn verzoek om internationale bescherming in Italië aangezien verzoeker zich niet heeft vergewist van het eindresultaat van de procedure. Dat verzoeker een interview had bij de Italiaanse asiendiensten, betekent dat verzoeker zich wel degelijk bewust moet zijn geweest van de procedure die hij doorliep. De Raad wijst verder op de bevindingen van de commissaris-generaal die in de bestreden beslissing het volgende stelt: "Het is bezwaarlijk geloofwaardig dat u nooit geweten zou hebben wat er stond geschreven op de papieren die u gekregen had. Immers kregen de andere mensen ook papieren, en de mensen die in het opvangcentrum zaten vroegen elkaar ook naar die papieren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Ook wanneer u gevraagd werd of u uitleg vroeg aan de werknemers van het opvangcentrum, bleef u verder maar vaag door te stellen dat u hen geen vragen mocht stellen, zeker niet wanneer het ging over uw gezondheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Het is niet geloofwaardig dat u niet op de hoogte was van het feit dat u een statuut van internationale bescherming kreeg in Italië, nadat u er een interview had gedaan, een jaar in het opvangcentrum verbleven had, en dan uiteindelijk gevraagd werd om het opvangcentrum te verlaten in mei 2023." Door louter te volharden in het gegeven dat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van zijn beslissing in Italië, kan verzoeker geen ander licht werpen op de bevindingen in de bestreden beslissing. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat verzoeker bij aankomst in België nog verklaarde dat hij geen interview had gehad in Italië (fiche NMBV, dd. 1 september 2023) en bij de DVZ dat hij vertrokken is zonder beslissing (verklaring DVZ, vraag 23, dd. 3 januari 2024), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud dan weer stelt dat hij 'het antwoord' of 'de beslissing' had gekregen, maar dat niemand dit voor hem kon vertalen (CGVS, p.9). Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat dit laatste wijst op een gebrekkige inhoudelijke bescherming aan de statushouders, wijst de Raad op verzoekers beperkte inspanningen om de inhoud van dit document te achterhalen en de zeer beperkte pogingen om onderdak en werk te vinden. Zo stelt hij enkel aan andere Somaliërs in het opvangcentrum gevraagd te hebben wat de 'papieren' waren maar dat niemand het wist (CGVS, p.10). Gevraagd of verzoeker, wanneer hij het opvangcentrum verlaten had, bij andere hulporganisaties hulp zocht, verklaart hij dat hij een keer om hulp vroeg aan de mensen die eten uitdeelden. Toen zij hem niet wouden helpen, besloot hij om aan niemand anders hulp te vragen (CGVS, p.16). Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij de nodige ernstige stappen heeft ondernomen om in Italië zijn rechten uit te oefenen en zijn leven op een duurzame wijze te proberen op te bouwen.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Italië. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde, temeer hij zijn rechten en voordelen als begunstigde van internationale bescherming nooit heeft uitgeput. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker geen langdurige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten in Italië te doen gelden.

Vooreerst verklaart verzoeker dat hij na ongeveer één jaar, in mei 2023, het opvangcentrum moest verlaten (CGVS, p.5 en 10). Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verder betoogt verzoeker in voorliggend verzoekschrift dat hij, nadat hij uit het opvangcentrum werd gezet, geen onderdak kon vinden, en dat hij gedwongen werd om in treinstations te slapen. Gevraagd naar wat verzoeker ondernomen heeft om onderdak te zoeken nadat hij uit het opvangcentrum moest vertrekken, verklaart hij dat hij er niet in geloofde dat hij onderdak zou vinden aangezien het al moeilijk was om eten te vinden en dat eten belangrijker was dan onderdak (CGVS, p.15). Verzoeker verklaart hierbij dat hij eten kreeg van de lokale kerken op de verschillende plaatsen waar hij verbleef nadat hij uit het opvangcentrum werd gezet (CGVS, p.15-16). Gevraagd of verzoeker dan hulp heeft gezocht om een verblijfplaats te zoeken, verklaart hij niet te weten hoe hij hiervoor kon zoeken (CGVS, p.15). Verzoeker vroeg enkel aan andere Somaliërs om hulp, die hem vertelden dat het leven 'daar zo was' (CGVS, p.15). Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geen enkele poging ondernam om werk te vinden. Verzoeker stelt dat hij niets anders deed om inkomen te zoeken, en dat hij nooit werk zocht aangezien hij in het opvangcentrum geen antwoord kreeg nadat hij kenbaar maakte dat hij werk wilde krijgen (CGVS, p.16). Nadat hij het opvangcentrum verliet, deed verzoeker geen andere pogingen om werk te zoeken (CGVS, p.16). Verzoeker toont dan ook niet aan dat de Italiaanse autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht verzoeker de nodige ondersteuning te bieden om hem zo op weg te zetten naar integratie in de Italiaanse samenleving. Uit het loutere gegeven dat hij in treinstations sliep en geen onderdak had, hij ondernam hiertoe ook slechts beperkte pogingen, kan bovendien niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten geen werk zou hebben gevonden, noch dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregerende materiële

deprivatie waarbij hij niet in staat was om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Vervolgens verklaart verzoeker dat hij nooit medische hulp kreeg in Italië (CGVS, p.16). Zo had hij last van jeuk en van zijn wijsheidstanden, en kreeg hij het antwoord dat het niet erg was (CGVS, p.16). Gevraagd of verzoeker nog last had van deze jeuk, verklaart hij dat het is weggegaan, daarna terug is gekomen, maar sinds zijn aankomst in België niet meer aanwezig is (CGVS, p.17). In België werd zijn tandprobleem opgelost, en momenteel heeft verzoeker ook geen andere medische hulp nodig (CGVS, p.17). Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoeker toont niet aan dat de Italiaanse autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht verzoeker de nodige ondersteuning te bieden om hem zo op weg te zetten naar integratie in de Italiaanse samenleving. Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij niet geholpen werd voor zijn medische problemen, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering is die niet gestaafd wordt. Zo verduidelijkt verzoeker niet de reden waarom hij juist deze specifieke hulp geweigerd werd, en verklaart verzoeker zelf dat de kerken of de organisaties waar hij zijn medische problematiek ging uitleggen, enkel instonden voor het uitdelen van voedsel (CGVS, p.9 en 16-17), waardoor het aannemelijk is dat verzoeker niet bij hen terecht kon voor medische hulp. Gevraagd of verzoeker dan, sinds hij het opvangcentrum verlaten heeft, ooit naar een dokter of ziekenhuis in Italië is gegaan, verklaart hij gewoonweg niet te weten waar het ziekenhuis of de dokter was (CGVS, p.17). Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Italië, dit mogelijk met de hulp van de Italiaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Gelet op voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer verhinderd zou zijn om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië.

Met de algemene verwijzing naar de geciteerde landeninformatie en de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, toont verzoeker niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Italië de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, tewerkstelling of huisvesting te vinden of eventueel sociale uitkering te genieten, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

6. Verzoeker is een gezonde jongeman van 24 jaar oud. Hij maakt niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Italië. Gelet op het voorgaande, slaagt hij hier niet in. Verder beschikt verzoeker over een zekere zelfredzaamheid. Zo was hij in staat om, met behulp van de financiële steun van zijn moeder, uit Somalië te vertrekken. Bovendien verbleef hij gedurende zes maanden in Libië vooraleer hij Europa bereikte (CGVS, p.8). Voor zijn vertrek uit Somalië werkte verzoeker gedurende enkele jaren voor zijn oom, die hij hielp met het laden en lossen van watermeloenen (CGVS, p.7).

7. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Italië werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Italië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

9. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 september 2024 staat het volgende vermeld:

“De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP wijst op haar aanvullende nota bij haar vraag tot horen, meer bepaald naar de laatste update van het AIDA-rapport van juli '24, daterend van na de beschikking. Ze wijst op de penibele situatie voor statushouders in Italië: zelf zou ze de subsidiaire beschermingsstatus hebben gekregen eind '22 en zit ze met de vraag of ze nog over geldige papieren beschikt. Het verwijt er slecht kortstondig te hebben verbleven, geen moeite genoeg te hebben gedaan om zich er te integreren worden zowel door rechtspraak van de Raad van eind '23-begin '24 tezamen met de bevestiging dat het niet mogelijk is zich staande te houden in het supra geciteerde AIDA-rapport, voldoende tegengesproken. Ze verwijst naar haar verzoekschrift.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting met voormelde argumentatie geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond van de beschikking van 25 juni 2024.

5.1. In voormelde beschikking geeft de Raad aan dat uit de eerder bijgebrachte landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

De kernvraag is of de door verzoeker bijgebrachte informatie, namelijk het rapport “*AIDA/ECRE Country report Italy, update 2023*” van juli 2024, waarnaar wordt verwezen ter terechtzitting, toelaat anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Italië dan zoals uiteengezet in de beschikking.

In de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie leest de Raad dat statushouders in Italië toegang hebben tot de arbeidsmarkt en tot jobs bij de overheid (dit laatste met uitzondering van jobs die te maken hebben met het vrijwaren van de algemene belangen van de Staat) op basis van hun verblijfsvergunning en tot gelijke behandeling met Italiaanse onderdanen op het vlak van tewerkstelling, professionele opleidingen, registratie bij professionele organisaties e.d.. Recent onderzoek bracht evenwel aan het licht dat het beschikken over sociale netwerken en economische noodwendigheden bepalender zijn voor het krijgen van een job en het behouden ervan, eerder dan diploma's of specifieke vaardigheden (AIDA, p.246-247). Erkenning van in het buitenland behaalde diploma's is voorzien in de wetgeving en er zijn binnen het Ministerie van onderwijs initiatieven genomen om dit te faciliteren voor statushouders, hoewel het in de praktijk meestal afhangt van de bereidheid van universiteiten zelf om hiertoe inspanningen te leveren. Wat huisvesting betreft, werd het SAI systeem opgezet dat vooral bedoeld is voor de opvang van statushouders en niet-begeleide minderjarigen en functioneert op basis van subsidies aan lokale autoriteiten en NGO's voor kleinschalige opvang. Het systeem huisvestte in december 2023 in totaal 34 816 personen en voorziet in beginsel opvang voor zes maanden. Slechts in bepaalde omstandigheden kan dit met zes maanden verlengd worden (AIDA, p.239-244). Statushouders hebben verder toegang tot sociale huisvesting onder dezelfde voorwaarden als Italiaanse onderdanen en huisvesting is ook onderdeel van het Nationale Integratie Plan voor statushouders gepubliceerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken in 2017, maar een aantal structurele obstakels hebben tot gevolg dat het Italiaanse huisvestingssysteem niet erg aangepast is aan de noden van statushouders op dit vlak. Hoewel van statushouders geen bijkomende voorwaarden kunnen geëist worden in vergelijking met Italiaanse onderdanen, worden in sommige regio's wel bijkomende attesten gevraagd dat de betrokkene geen vastgoed heeft. Deze praktijk werd evenwel discriminerend bevonden in twee uitspraken van de Rechtbank van Milaan in 2020 (AIDA, p.244-246). Ook wat de toegang tot sociale bijstand en gezondheidszorg betreft, voorziet de Italiaanse wetgeving in gelijke behandeling tussen Italiaanse burgers en statushouders, maar de vereiste van tien jaar verblijf op het Italiaanse grondgebied, waarvan twee jaar ononderbroken, als voorwaarde voor sociale bijstand is voor veel statushouders een belangrijk obstakel in de praktijk. Ook wat de toegang tot gezondheidszorg betreft worden statushouders geconfronteerd met moeilijkheden, vooral zij die geen officieel adres hebben en de vernieuwing van de gezondheidskaart hangt af van de vernieuwing van de verblijfsvergunning. Statushouders kunnen ook moeilijkheden ondervinden bij het verkrijgen van hun verblijfsvergunning na erkenning indien zij geen adres kunnen doorgeven aan de politie, die aanvragen vaak afwijst bij gebrek hieraan. De behandeling van deze aanvragen kan ook vaak een lange tijd in beslag nemen. Op 19 juli 2022 heeft de Raad van State in Italië, in antwoord op het verzoek ingediend door het ministerie van Volksgezondheid, het standpunt ingenomen dat na de intrekking van wetsdecreet 181/2000, het onderscheid tussen werklozen en inactieven voor de vrijstelling van deelname in de kosten van gezondheidszorg als achterhaald moet worden beschouwd. Bovendien heeft de civiele rechtbank van Milaan op 12 januari 2023 het discriminerende gedrag vastgesteld van de regio Lombardije die, net als andere regio's, voor de vrijstelling onderscheid maakt tussen werklozen en inactieven. Dit heeft vooral gevolgen voor asielzoekers en vluchtelingen die, in vergelijking met andere categorieën buitenlanders, minder lang op het grondgebied verblijven en, in de meeste gevallen, geen eerdere werkrelaties hebben gehad voordat ze zich inschreven voor de nationale gezondheidsdienst (AIDA, p.248-251).

Ofschoon deze aangebrachte informatie actueler is dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Italië bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim*, pt. 91).

Het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dient derhalve (nog steeds) op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, zoals in de beschikking al werd aangegeven en geschiedde. Verzoeker slaagt er echter niet in een ander licht te werpen op wat dienaangaande eerder in de beschikking omtrent zijn individuele levensomstandigheden als statushouder in Italië werd vastgesteld en geoordeeld.

5.2. Door louter naar de algemene problematische situatie van en moeilijkheden voor statushouders in de praktijk in Italië te wijzen, gaat verzoeker voorbij aan en slaagt hij er niet in om een ander licht te werpen op wat in de beschikking concreet wordt vastgesteld met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en

levensomstandigheden in Italië, zoals o.a. wat betreft de vaststelling dat hij slechts een zeer kortstondig verblijf had na zijn vertrek uit het opvangcentrum, slechts beperkte pogingen ondernam om in Italië onderdak en werk te zoeken.

Verzoeker ontkracht noch weerlegt dan ook geenszins de grond in de beschikking, in punt 5, waarbij wordt geoordeeld *“Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Italië. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoon, temeer hij zijn rechten en voordelen als begunstigde van internationale bescherming nooit heeft uitgeput. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker geen langdurige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten in Italië te doen gelden.”*

5.3. Ter zitting vraagt verzoeker zich af of hij nog over geldige papieren beschikt: hij heeft de subsidiaire beschermingsstatus gekregen eind 2022. Verzoeker gaat hiermee geheel voorbij aan het volgende in de beschikking onder punt 5: *“Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker de status van subsidiaire bescherming toegekend werd, die geldig is tot 6 december 2027 (AD CGVS, map 6 met landeninformatie).”*

De Raad merkt op dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Het feit dat verzoeker verklaard heeft niet op de hoogte geweest te zijn van de hem verleende beschermingsstatus in Italië, doet geen afbreuk aan de geldigheid van zijn beschermingsstatus. Er wordt namelijk op heden niet betwist dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd. Uit het administratief dossier blijkt dat er voor verzoeker in Italië een verblijfsvergunning uitgegeven werd die nog geldig is tot en met 6 december 2027. Verzoeker heeft dus nog een verblijfsvergunning of moet er enkel een duplicaat van aanvragen. Hij toont niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar Italië in de onmogelijkheid zal zijn om een duplicaat van zijn verblijfsvergunning te verkrijgen.

5.4. Zoals eerder in de beschikking al werd opgemerkt, volstaat de algemene verwijzing naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Italië niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

5.5. Verzoeker volhardt voor het overige in zijn verzoekschrift en zijn verzoek tot horen, zonder echter voorts enige repliek met betrekking tot de inhoud van de beschikking van 25 juni 2024 te formuleren.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET